

דברים ביום השלושים למותה של אימא - לוטי (טטי) סמו ז"ל.
גילוי מצבה ללוטי ואברהם סמו/ 10.07.2015 - מירי כספי

אימא תכננה מראש את המקום בו היא רוצה להיות אחרי פטירתה- ליד אבא וביחד. היא ידעה שהמקום שמור לה והזמן יגיע. והנה אנחנו ביום ה-30 אחרי פטירתה של אימא, שהייתה הנוכחת המשמעותית איתנו כ-70 שנים מחיינו. היום היא איננה אבל נעדרת נוכחת – עם קולה המהדהד ועיני תכלת מדברות, עם הזיכרונות הרבים העולים, מעצבים ומשפיעים ללא הרף בכל זמן... עם יצירותיה הסובבות, עם שיריה המדברים והמושרים, עם זיכרון פעולות רבות שעשינו ונפסקו: לנסוע אליה, לחבק ולנשק אותה, לצחוק, לעודד, להקל, להאכיל, להוביל, לקבל הערות ומחמאות, למלא בקשות, לשמוע מבלי יכולת לענות... אימא לא שואלת יותר, למה, איפה, מתי, האם ועוד ועוד. קשה להיפרד ובעצם הפרידה היא רק פיזית והרגשות והמחשבות מבעבעים ללא הרף.. השכל אומר: "זה היה צפוי אבל לא יודעים מתי?" וכשזו עובדה, ישנה הנחמה שהצלחנו למלא את הבקשה של אימא לאחד בינה ובין אבא אחרי 42 שנים במקום שהיא בקשה וקבעה. "שירת חייו" של אבא "באמצע נפסקה" וזכרו שמור, שירת חייה של אימא נמשכה עד צאת נשמתה בגילה המופלג. בשיר שכתבה ושרה הביעה משאלה לעתיד וחרטנו אותה על מצבתה: "הו נשמת, היית רוצה גם את לעוף כמו ציפור לדרור". אהבנו אותך אימא בעבר, אוהבות אותך בהווה ונזכור אותך בעתיד תמיד. תנצב"ה – בשם בנותייך שלומית מירי תמי ורותי.